

Se dedică unei ființe superbe din viața mea, dovadă a existenței miracolului prieteniei într-o lume a urii și a deznădejzii.

Poate și mai extraordinar este faptul că splendoarea sufletului ei -un amestec de sublim și divin- va oferi un model întregii lumi, din Particular va deveni General. Atunci și numai atunci „Frumusețea va mântui lumea.”

Moto: „In our darkest hour / In my deepest despair / Will you still care? / Will you be there? / In my trials and my tribulation / Through our doubts / And frustrations / In my violence, in my turbulence / Through my fear and my confessions / In my anguish and my pain / Through my joy and my sorrow / In the promise of another tomorrow / I'll never let you part / For you're always in my heart.”

Mic poem despre prietenie: Era odată un baiat care trăia într-un mic oraș, neștiut de nimeni, neplâns de nimeni și mai ales singur, retras într-o solitudine înspăimântătoare. El se considera urât, dar adevărul era că avea unii dintre cei mai frumoși ochi. De o frumusețe tragică, am putea spune, căci prin ochii lui se răsfârgeau toate suferințele lumii, începând de la un copil bolnav de cancer și terminând cu un cățeluș înfometat. Poseda așadar o fire poetică, i se părea lui că are un rol demiurgic în această lume. Dar poate lucrul și mai curios - avea o genialitate a sentimentelor. Chiar așa! Putea fi considerat un geniu... al sentimentelor. Jongla asemenea unui clovn simpatic și bun la suflet cu sentimente precum mila, tristețea, bucuria, deznădejdea, dorința de a oferi cadouri. Ah, cât de mult i-ar fi plăcut să ofere cadouri! Problema este că nu avea cui... Oamenii îl considerau un „stricat”, un ciudat, o copie ieftină a romanticilor și un aerian. El însuși se considera un străin ce a picat din greșală în această lume, plină de nebuni și convulsionari. Sisif îngândurat era în fiecare zi, condamnat să urce bolovanul suferinței... Orele, minutele, chiar clipele erau nesemnificative, șterse, palide. Îi era dor să vorbească cu cineva și uneori i se făcea dor chiar de Dumnezeu. Dar, iată, tocmai când scepticismul îl doboră asemenea unor limbi de piatră sufocându-l, viața lui i s-a luminat. Ca impresia aceea difuză pe care o avem când vine furtuna, crezând că va urma o zi ploioasă, ștearsă și brusc apare un crâmpoi de soare. Cunoscu o fată frumoasă deopotrivă fizic și spiritual (o rara avis în zilele noastre!), care începuse să țină la el. Era o adevărată amică, o iubea ca pe soră. Iar el și-a putut pune „planurile” în aplicare: în fiecare zi îi dăruia flori și îi săruta mâna. Un trubadur în felul lui... Oamenii, mai ales adolescenții exclamau la răstimpuri: „ha, ha, ce prost! Să săruți mâna unei fete!” Zidul iubirii lor era însă impenetrabil în fața râzului lor prostesc. Acea fata devenise realmente un miracol în viața lui, cuvintele ei calde zdrobiseră definitiv pesimismul lui angoasant. I se părea că îi îmbrățișează inima și însuși Dumnezeu (pe care între timp îl regăsise!) le zâmbește din cer. De acum băiatul nu mai exclama: „Ca o pată de umbră curge viața mea!”, ci: „Ce bogăție s-a revărsat peste mine!”

Iată sensul profund pe care îl dau prieteniei. Așa grăit-a Zarathustra!

*

„A avea un prieten este mai vital decât a avea un înger.” Nici măcar o urmă de blasfemie în această afirmație a lui Nichita, pentru că în vreme ce îngerul ne este alături într-un mod mai tainic, mai ascuns, prietenii sunt o prezență mult mai directă. În scrierile creștine, tema prieteniei ocupă un loc privilegiat. Bunăoară, în opera Sfantului Ioan Gură de Aur, prietenul este văzut ca un dar oferit de Dumnezeu oamenilor îndurerați. Poate cele mai frumoase fraze despre prietenie sunt acestea: „Vorbim despre prietenii buni, care sunt devotați, care sunt buni și jertfelnici. Vorbim despre cei ce ard de prietenie. Știu pe cineva care cerea sfinților să se roage mai întâi pentru prietenul său și după aceea și pentru sine.”

*

Atrofia spirituală - iată boala pe care o poartă fără să știe toți oamenii secolului XXI. Trăind în statistică și în umbre, noi ne dezicem astfel de porunca importantă a creștinismului (desigur, pentru cei ce cred în Dumnezeu, iar lucrul este valabil și în cazul în care nu credem!): a-l iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Prietenia este un sentiment atât de angelic și hieratic încât nici măcar nu poate fi descris, căci cuvântul - o știm cu toții, nu poate descrie miracolul, inconceptibilul și incomunicabilul. Va trebui aici să fim de acord cu Blaga: „Amare foarte sunt toate cuvintele.” Adevărul este că numai prietenii ne consolează în mijlocul nonsensului universal, singurii care ne pot elibera de urâtenia funciară a lumii, lăsându-ne să credem că neantul poate fi substituit de paradis, chiar aici pe pământ. Următoarea poezie a lui Borges relevă acest fundamental adevăr: „Nu pot să-ți dau soluții pentru toate problemele vieții, nu am răspunsuri pentru îndoieli și temeri, dar pot să te ascult și să particip la zbuciumul tău. / Nu pot să schimb trecutul și nici viitorul tău, dar când vei avea nevoie de mine voi fi alături de tine, / Nu pot să te opresc să nu te împiedici. Dar pot să îți ofer mâna, să te ajut să nu cazi. / Bucuriile, victoriile, succesele tale, nu sunt ale mele, dar, sunt foarte bucuros când te văd fericit. / Nu judec deciziile pe care le iei în viață. Mă limitez să te susțin, stimulându-te și ajutându-te dacă imi vei cere. / Nu pot să-ți fixeze limitele activității tale, dar îți ofer șansa necesară pentru a spera mai mult. / Nu pot evita să suferi când o durere îți rupe sufletul. Dar pot plânge cu tine și pot aduna bucățile sufletului tău... și tu vei fi din nou bucuros de viață. / Nu pot să-ți spun cine ești și așa cum ar trebui să fii. Pot numai să te iubesc așa cum ești și să fiu prietenul tău. / În aceste zile m-am gândit la prietenii și prietenele mele. Nu erai nici primul, nici ultimul și nici la mijloc. / Nu începeai și nici nu încheiai lista. / Dormi fericit, răspândește vibrații de iubire... Știi că suntem aici în trecere. / Înfrumusețează-ți relațiile! Profită de oportunități. Ascultă-ți inima. Fii încrezător în viață. / Pretind așa de puțin... să fiu primul, al doilea sau al treilea din lista ta... / Îmi ajunge că vrei să-ți fiu prieten. Îți mulțumesc că exiști.” (Jorge Luis Borges – Poem... pentru prieteni)

Text: Cosmin Ionuț Stancu